

- **Context històric: l'època de Verdaguer.**

Fes un inventari de tots els personatges que suten en aquesta Auca de la Renaixença, documenteu-vos i elaboreu una breu fitxa de presentació de cadascun. (Pàgina 245)

Aribau (Barcelona 1798 1862) Escriptor, economista, taquígraf i polític. Essent encara molt jove, fundà la Societat Filosòfica (1817). Amb el pare exiliat i la mare malalta, deixà els estudis per tal de treballar en el comerç. El 1826 es traslladà a Madrid, on durant vint anys es dedicà als negocis privats i al periodisme fins a assolir un gran prestigi. Cap al 1850 inicià un acostament als problemes específics de Catalunya.

Liberal il·lustrat, Aribau començà practicant una mena d'enciclopedisme que propugnava l'utilitarisme, el millorament moral i material de l'home, el progrès científic, etc...

Divulgà les idees estètiques de Friedrich von Schiller, impulsà la fundació "El Vapor" i, sobretot, escriví un poema, La pàtria (1833), que inicià el Romanticisme en llengua catalana i el moviment anomenat de la Renaixença. La seva obra escrita comprèn poemes, treballs de crítica literària, comentaris factuais o recerques històriques de temes econòmics. Erudit en temes literaris, fundà, i dirigí fins al volum XII, la "Biblioteca de Autores Españoles".

Balaguer (Barcelona 1824 Madrid 1901) Polític, historiador, poeta i dramaturg. S'inicià en la literatura escrivint drames històrics, segons el corrent romàntic de l'època (Pepín el Jorobado el hijo de Carlomagno, 1838; Enri-que el Dadivoso, 1848). Col·laborà en diversos periòdics i fundà el diari "El Catalán" (1849). Com a historiador, barrejava fets reals i llegendes de caire romàntic, amb una forta intenció nacionalista, inspirat en idees liberals (Historia de Cataluña y de la Corona de Aragón, 1850-1863; Las calles de Barcelona, 1865). Restaurador dels Jocs Florals de Barcelona (1859), dos anys després fou proclamat mestre en gai saber. La seva producció poètica en català fou recollida en Lo trobador de Montserrat (1861) i Esperances i records (1866).

La seva producció dramàtica fou escrita en català a partir de Don Joan de Serrallonga (1868). Obtingué l'èxit més ampli amb Los Pirineus (1893). Fou ministre de foment i d'ultramar durant el regnat d'Amadeu I, i novament en el govern Sagasta (1886). Ja instal·lat a Madrid, publicà El regionalismo y los juegos florales (1897).

Milà (Vilafranca del Penedès 1818 1884) Filòleg i escriptor. El 1838 recollí a *Alguns estudios literarios*, les seves primeres produccions, amb algun poema en català. El 1845 es llicencià i doctorà en filosofia i lletres, i l'any següent guanyà la càtedra de literatura a la universitat de Barcelona. Publicà treballs sobre la cançó radicional catalana, la literatura trobadoresca i l'epopeia castellana. Es dedicà a la crítica literària i àdhuc a la d'art, i a l'estudi de la literatura catalana, castellana, italiana, francesa, occitana, anglesa i alemanya. Historiador de la literatura catalana medieval, la seva *Ressenya històrica i crítica dels antics poetes catalans* fou premiada als jocs florals del 1865. Escriví també articles d'interès sobre la llengua catalana i intervingué en les polèmiques de la darrerria del segle XX respecte a la unificació de l'ortografia. Presidí l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona (1861-78).

Pons (Rosselló 1886 1962). Escriptor. Fou el poeta del Rosselló, un dels grans forjadors de la llengua literària rossellonesa. Publicà els reculls *Roses i xiprers* (1911), *El bon Pedrís* (1919), *L'estel de l'Escamot* (1921), *Canta perdiu* (1925), *L'aire i la fulla* (1930), *Cantinela* (1937), *Conversa* (1950), *Cambra d'hivern* (1966). En prosa escriví *Concert d'été* (en francès, 1950) i *El llibre de les set sivelles* (1955), a més de nombrosos estudis com a historiador i investigador (*La littérature catalane en Roussillon au XVII et au XVIII ème siècles*, 1929).

Cortada (Barcelona 1805 Sant Gervasi de Cassoles, Barcelona 1868). Escriptor. Fou professor universitari,

membre de l'Acadèmia de Bones Lletres (1835), bibliotecari i primer conservador del museu, membre de l'Academia de la Historia, de Madrid, i president de la Societat Econòmica Barcelonesa d'Amics del País (1839). Escriví sis novel·les romàntiques, en castellà, sovint sobre temes catalans. Col·laborà a la premsa, i la seva obra més interessant és *Cataluña y los catalanes* (1860), conjunt d'articles publicats a "El Telégrafo" el 1859, on el regionalisme és presentat, per primera vegada, com un valor polític. És autor d'obres de temes molt diversos, i com a divulgador de temes històrics apropà el mite romàntic a la realitat. Defensà sempre la llengua catalana, bé que la seva obra en català es limità a la traducció el 1834 de *La fuggiti-va*, de Tommaso Grossi, i al discurs presidencial dels jocs florals de Barcelona, el 1864. Participà de manera indirecta però activa en el moviment cultural català del seu temps.

Bofarull (Reus 1821 Barcelona 1892) Historiador, poeta, novel·lista i dramaturg romàntic. Amb el pseudònim de *Lo Cobrejador de Montcada* publicà diverses poesies plenes d'erudició històrica. Escriví també alguns drames històrics, com *Roger de Flor* (1845). Decidit animador del moviment anomenat *Renaixença*, des del "Diario de Barcelona" demanà (1854) la restauració dels Jocs Florals, dels quals fou un dels mantenidors i president el 1865, i hi obtingué nombrosos premis. El 1858 havia publicat *Los trovadores nous*, recull de poesies romàntiques d'autors de l'època. Amb la finalitat d'impulsar la narrativa catalana escriví *L'orfeneta de Menargues o Catalunya agonitzant* (1862), primera novel·la romàntica en català, i les narracions *Cos-tums que es perden i records que fugen. Reus 1826-1840* (1880). Arxiver de l'Arxiu de la Corona d'Aragó (1852-68), entre els seus treballs d'historiador destaquen la *Historia crítica (civil y eclesiástica) de Cataluña* (1876-78) i la *Historia crítica de la guerra de la Independencia en Cataluña* (1886-1887). Cal destacar també la *Gramática de la lengua catalana* (1867), escrita en col·laboració amb Adolf Blanch i Cortada.

Mistral (1830 1914) Escriptor occità. El 1851 començà d'escriure poemes, publicats al recull *Lei provençalas*. El 1854, junt amb altres poetes, establí les bases del felibritge a Fontsegundu. Del 1852 al 1859 treballà en *Mirèio* (1859), poema èpic rural, que li proporcionà ràpidament la celebritat. La guerra del 1879 marcà un canvi polític, i des d'aleshores Mistral tranquil·litza el nacionalisme francès, esdevingué el poeta de la tradició catòlica i menys preà el progrés social. El 1875 publicà *Lis Isclo d'or*, que recollia una producció lírica abundant. Del 1876 al 1888 fou *capolièr* del feli-britge. Treballà en la recopilació de materials per a *Lou Tresor dóu Felibrige* (1878-86), instrument inapreciable per a la coneixença de l'occità. Publicà *Nerto* (1884), la tragèdia *La Rèino Jano* (1890) i el *Pouèmo dóu Rose* (1897). El 1904 li fou concedit el premi Nobel de literatura. L'any següent publicà les seves *Memòri e Raconte*.

Verdaguer (Folgueroles 1845 Vallvidrera 1902) Poeta i escriptor romàntic. Fill d'uns pagesos modests, entrà el 1855 al seminari de Vic, i ja, a vint anys, guanyà els primers premis als jocs florals. El 1870 rebé els ordes sagrats, i fou destinat de vicari a una petita parròquia rural, Vinyoles d'Orís (Osona), on compongué un gran nombre de poemes d'aire popular i d'apologètica religiosa i on, sobretot, treballà en *L'Atlàntida*. Malalt de gravetat, deixà Vinyoles per Barcelona i el 1874 entrà de capellà a la Companyia Transatlàntica.

Per a Verdaguer, els anys 1877-93 foren els més fecunds i brillants. Residí al palau dels marquesos de Comillas de Barcelona, propietaris de la Transatlàntica, com a capellà de la família i, des del 1883, com a almoier. El 1884 féu un viatge per França, Alemanya i Rússia; el 1886 en féu un altre fins a Terra Santa. A quaranta anys, però, sofrí un profund trasbalsament espiritual. El marquès de Comillas i les autoritats eclesiàstiques, amb un diagnòstic de folia, l'a-llunyaren de Barcelona. A la Gleva (Osona), on el mig confinaren, passà dos anys dedicat a escriure, a trampejar els deutes que l'acorrallaven i a burlar una vigilància que, cada cop, era més obsessiva, fins que, a mitjan 1895, decidí de trencar tota llei d'obediència i fugí a Barcelona, on li foren suspeses les llicències de dir missa. Es retractà i fou rehabilitat, el 1898, i els seus darrers anys de beneficiat de l'església de Betlem, de Barcelona, i d'escriptor acabat i sense alè són d'una gran tristesa. En conjunt, la seva obra neix de dues fonts, l'enyorança i el somni, però la realitza a través d'unes trames argumentals més o menys articulades i de materials trets directament de la vida del camp. Entre les seves obres cal citar: *Mont-serrat* (1880), l'oda *A Barcelona* (1883), *Lo somni de Sant Joan* (1887), *Natzaret* (1890), *Betlem* (1891), *La fugida a Egipte* (1893), *Sant Francesc* (1895), *Flors del Calvari* (1896), *Ai-res del*

Montseny (1901), *Al cel* (1903), *Eucarístiques* (1904), *Rondalles* (1905), la versió *Càntic dels càntics* (1907), *Jovenívoles* (1925), *Amors d'en Jordi i na Guideta* (1928), etc. Les seves obres principals, però són els dos poemes èpics *l'Atlàntida* (1877) i *Canigó* (1886). Verdaguer publicà també alguns llibres en prosa: *Excursions i viatges* (1887), *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa* (1889). Els darrers anys de vida dirigí algunes revistes literàries de tema religiós: *“L'Atlàntida”*, *“La Creu del Montseny”* i *“Lo Pensament Català”*.

Guimerà (Santa Cruz de Tenerife 1845 Barcelona 1924) Dramaturg i poeta. El 1853 es traslladà a Catalunya. El 1879 estrenà la seva primera tragèdia en vers, *Gal·la lacídia*, seguida de *Judith de Welp* (1883), obres que se situen dins la tradició del romanticisme històric. Després estrenà *El fill del rei* (1886) i *Mar i cel* (1888), que obtingué un èxit sense precedents i que inicià la seva etapa de plenitud, que s'estengué fins el 1900, i en la qual estrenà les seves obres més representatives: *Maria Rosa* (1894), *Terra baixa* (1897) i *La filla del mar* (1900), on les tendències romàntiques s'hi mostren més matisades i hi ha constància de les seves inquietuds socials. El seu catalanisme restà explícit en dos monòlegs, *Mestre Oleguer* (1892) i *Mort d'en Jaume d'Urgell* (1896). A partir del 1900 intentà un drama realista i cosmopolita, d'escassa autenticitat, que assenyalà una ràpida davallada en la seva producció: *La pecadora* (1902), *Aigua que corre* (1902), etc.

Produí encara obres de valor, com *Sol, solet* (1905), retorn al drama realista de temàtica rural, i *L'aranya* (1906), d'arrel naturalista. Els gusts modernistes s'evidencien en *La santa espina* (1907), *Titaina* (1910) i *La reina jove* (1911). Després d'uns quants anys de silenci, reprengué la seva activitat amb *Jesús que torna* (1917), condemna de la guerra feta de forma incoherent, i *Indíbil i Mandoni* (1917), que vol retornar a la temàtica dels anys juvenils.

Narcís Oller (Valls 1846 Barcelona 1930) Novel·lista i narrador. Estudià dret a Barcelona, i fou, fins a la seva mort, procurador dels tribunals. Els seus primers escrits foren en castellà, i es convertí al “catalanisme literari” per la influència del seu cosí Josep Yxart i de J. Riera i Bertran, que l'introduí als cercles literaris de la Renaixença. Els seus relats *Sor Sanxa* i *Isabel de Galceran* foren premiats en els jocs florals del 1879 i del 1880, i aquell any publicà l'aplec de narracions *Croquis del natural. La papallona* (1882), malgrat totes les seves deixes romàntiques i costumistes, representa l'aparició de la novel·la catalana moderna, el tema de la qual és la vida contemporània del país. Del 1882 al 1892, escriví les novel·les *L'Escanyapobres*

(1884), *Vilaniu* (1885) i, sobretot, *La febre d'or* (3 volums, 1890–92). A Catalunya era el representant, com a realista declarat, del corrent literari més avançat i més cosmopolita de l'època, participà com a tal en els inicis del moviment modernista i col·laborà a “L'Avenç”. Les seves obres foren traduïdes a diversos idiomes i Zola prologà la versió francesa de *La papallona* (1885). Una de les seves obres més acabades és la novel·la curta *La bogeria* (1898). Publicà diversos reculls de narracions breus i altres proses: *Notes de color* (1883), *De tots colors* (1888), *Figura i paisatge* (1897), *Rurals i urbanes* (1916), *Al llapis i a la ploma* (1918).

També traduí i escriví teatre. Trigà set anys a enllestir la seva darrera novel·la llarga, *Pilar Prim* (1906). Les seves *Memòries literàries* (1962), redactades en 1913–18, evoquen en un to justificatiu i amb documentació abundant la seva carrera d'escriptor.

Almirall (Barcelona 1841 1904) Polític i escriptor. Fou durant uns anys la figura més important del ressorgiment polític català. Participà en la revolució de setembre a Barcelona (1868), intervingué en la fundació del Partit Republicà Democràtic Federal al Principat, fou elegit primer president del Club dels Federalistes i dirigí “El Federalista”. El 1869 prengué part en el pacte de Tortosa, signat entre representants d'entitats republicanes del Principat, el País Valencià, les Balears i Aragó, i en la revolta federal de Barcelona; fundà el diari “El Estado Catalán”. A la fi del 1869 havia publicat *Idea exacta de la Federación. Datos para la organización de la República federal Española*. Des de la inactivitat política dels primers cinc anys de la restauració monàrquica, el 1878 publicà, sota el pseudònim A.Z., dues novel·les polítiques, *El alma al diablo* i *Una autoridad modelo*, i *Escritos catalanistas*.

El Renacimiento catalán, las leyes forales y el carlismo en Cataluña. El 4 de maig de 1879, festa dels Jocs

Florals de Barcelona, inicià la publicació del primer diari en llengua catalana, "El Diari Català", que suspengué (1881) en rompre amb Pi i Margall i el Partit Republicà Democràtic Federal català. Fundà el Centre Català de Barcelona (1882) i organitzà el II congrés

Catalanista (1883). El 1886 presidí els Jocs Florals de Barcelona, i publicà la seva obra cabdal: *Lo Catalanisme. Motius que el legitimen, fonaments científics i solucions pràctiques*, exposició sistemàtica de la doctrina catalanista. Presidí l'Ateneu Barcelonès (1896) com a successor d'À. Guimerà.

Anselm (1033 1109) Teòleg i filòsof que residí la major part de la seva vida a França (del 1059 al 1093 a l'abadia de Bec, a Normandia) i a Anglaterra (arquebisbe de Canterbury des del 1093). En les seves obres tracta de justificar racionalment les principals veritats de la Revelació, d'acord amb la tesi que cal partir d'una fe viva que esperoni la raó a *entendre* allò que hom ja *creu* (*fides quaerens intellectum*). La seva originalitat ressalta sobretot en la famosa prova a priori de l'existència de Déu, coneguda posteriorment per *argument ontològic*: "el qui en la seva ment té la idea de Déu, no pot negar-ne l'existència, perquè aquesta és una nota essencial al concepte de l'ésser suprem". Fou proclamat doctor de l'Església Catòlica el 1720.

Aureli Capmany (Barcelona 1868 1954) Folklorista i escriptor. Autodidacte, s'interessà especialment per les rondalles, les cançons i les danses populars. Fou un dels fundadors de l'Orfeó Català (1891) i de l'Esbart de Dansaires (1907), i dirigí l'Esbart Català (1909). Treballà a l'Arxiu Municipal de Barcelona i fou fundador de la revista infantil "En Patufet" (1904). Publicà, entre altres, *Cançoners populars* (1901-13), *Rondalles per a nois* (1904), *La dansa a Catalunya* (1935-1953), *Calendari de llegendes, costums i festes tradicionals catalanes* (1951).

- **La literatura de l'època.**

1. Documenteu-vos sobre el Felibritge i expliqueu la relació que hi tenen aquests noms; Jacint Verdaguer, Víctor Balaguer, Frederic Mistral i Damas Calvet.

La paraula Felibritge vol dir una associació d'escriptors provençals, centrats a Avinyó. Se separen del moviment popular dels trobaires, que consideraven caòtic. Creada el 1854, a la vora del Roine, la integraven Frederic Mistral, Josèp Romanilha i Teodòr Aubanèl. Els felibres eren burgesos, intel·lectuals i ruralistes, i els trobaires, obrers i urbans. Al rosselló hi ha mantinença catalana, de la qual han estat síndics Carles Grandó, Emili Foxonet, Joana Mauresó, Albert Leophonte i Empar Nogué. L'any 1983 hom celebrà a Perpinya una festa conjunta en què s'aplegaren les Copes Santes de Catalunya i Occitània. D'ençà del 1982, la mantinença rossellonesa publica el butlletí trimestral en català *Tradició i Cultura*

- **La llengua de Verdaguer.**

1. Verdaguer avui és un clàssic, el seu model de llengua literària continua sent plenament vàlid. Després de llegir les opinions de tres grans escriptors catalans, estaríeu d'acord amb aquesta afirmació? Justifiqueu la vostra resposta. (Pàgina 248/249)

Si, ja que tota la gent diu que la seva forma d'expressar-se escrivint es clara i fàcil d'entendre, ja que en aquella època molts escriptors cometien errors lingüístics que per contrari ell no cometia, perquè la seva forma d'escriure el català es molt acceptable.

- **Literatura verdagueriana. Visió global.**

1. Comenteu la tècnica literària de la teatralitat que Verdaguer utilitza sovint i citeu-ne exemples que l'evidencin. (Pàgina 252)

La tècnica literària que es més utilitza Jacint Verdaguer es el diàleg entre personatges, apel·lacions del narrador als personatges o al lector i altres característiques de signe teatral que s'expliquen en part per la influència de la poesia popular.

Uns dels exemples que l'evidenciïn poden ser:

- Campanes ja no tinc – li responia Pagina 105
- I mirant-se els uns als altres tots li diuen : – Sere jo ? Pagina 60
- Ecce Homo – diu Pilat Pagina 60
- Feu-ne – diu – lo que voleu – responia Pagina 60

5. Taller de creació.

1. Prenent com a model el fragment que us presentem d'*Excursions i viatges*, redacteu una excursió o viatge, que hàgiu fet o imaginat, adaptant el vostre estil a les característiques literàries de Verdaguer: ús abundant de prosopopeies, hipèrboles, comparacions, metàfores,... (Pagina 253)

L'excursió a l'Hermita del Puig

15 d'abril del 2001

A la nostra esquerre podem veure bastants arbres verds, moltes flors i bastants ocells canten i volen. En aquesta estació de l'any esta tot verd perquè es quan els arbres i les flors estan florint. També podem apreciar a la nostra dreta un lloc que serveix per a la gent que hi va els caps de setmana, que es puguin fer la carn i altres aliments que hagin portat per menjar.

16 d'abril del 2001

Ara entrarem a la Hermita del Puig. Aquest edifici va ser construït fa molt de temps enrera. L'Hermita és un edifici de tipus religiós, ja que, a vegades puja algun capellà. El seu immoble es molt antic, ja que, els armaris, les taules, les cadires i portes les podem veure molt desgastades pel pas del temps.

- Comentaris de Text.

Elaboreu les següents propostes de comentari :

CANIGÓ. Epíleg : Los dos campanars. Comentari 5 (Pagina 108)

1. Aquest poema el podeu estructurar en tre parts clarament definides si teniu en compte el punt de vista del narrador: Concreteu-ne els versos. Qui parla en cada una d'elles?

El la primera part del poema arriba desde el principi fins al vers 35,i en aquest tros parla el narrador. La segona part del poema, arriba desde el vers 36 fins al 90, i en aquest tros es un diàleg entre els dos campanars i per acabar la tercera part del poema, arriba desde el vers 91 fins al final del poema i torna a parla el narrador, que fa una reflexió sobre tot.

2. Analitzeu el temps narratiu del poema.

Es sempre el mateix?

En tot el poema sempre esta en present.

En quins anys situaríeu aproximadament el diàleg que sostenen els dos campanars?

El diàleg dels dos campanar el situaria cap al 1.800.

Per què?

Per que els dos campanars estan comenten la tristor que senten en veure el monestir trencat.

3. Observeu el tractament romàntic del paisatge. Com és descrit?

El paisatge es descrit molt detalladament, ja que diu tot lo que es veu.

4. I el passat històric medieval? Es correspon amb algun tòpic literari? Quin?

Correspon al tòpic literari medieval del "tempus fugit" i el "ubi sunt?" q es pot trobar al text a la primera estrofa.

5. Aquest poema és una elegia. Per què?

Aquest poema és una elegia perque comenten la pena que senten els dos campanars en veure els monestirs destruït, i per això el tema d'aquest poema es trist.

6. Coneixeu el tòpic literari del "ubi sunt"? Definiu-lo i citeu versos concrets que el continguin.

El tòpic literari ubi sunt vol dir "on són?", que consisteix en una serie de interrogacions retòriques sobre on han anat a parar els personatges i fets històrics.

Alguns exemples es poden trobar desde el principi del poema fins al vers 15, ja que tot esta ple d'aquest tòpic.

7. Comenteu partint d'exemples el recurs estilístic verdaguerià de la teatralitat.

El recurs estilístic verdaguerià serveix per saber qui diu les coses.

Exemples : –Caurem plegats – lo de Cuixà contesta Pàgina 106

–Campanes ja no tinc – li responia Pàgina 105

8. Llegiu atentament la darrera estrofa. Arriba a alguna conclusió el poeta? Quina? Com la qualificaríeu des del punt de vista ideològic?

Si que arriba a una conclusió, que el temps destrueix els béns materials i sempre quedarà els sentiments o l'ànima per sobre de tot. Qualificaria el punt de vista de Verdaguer com a tradicionalista, observa amb enyorança el passat.

9. Feu una llista de les figures retòriques: interrogació retòrica, prosopopeia, metàfora, comparació, polisíndeton... que observeu en el poema i subratlleu les que us hagin agradat més.

– Interrogació Retòrica :

(Vers 8) ... On és. Oh Soledat ! lo, teu salteri?...

(Vers 11) ... D' Ursèolo a on és lo dormitori?...

– Metàfora :

(Vers 96) ...Somrigué la muntanya engallardida, com si estrenàs son verdejant mantell...

– Comparació:

(Vers 17) ...la rosa s'esfullà com lo roser...

(Vers 18) ...los himnes sants en l'arpa s'adormiren, com verderoles que en llur niu moriren...

– Polisíndeton:

(Vers 66 – Vers 70) ... I jo plorava amb ells i encara ploro,

mes, ai! Sens esperança de conhort,

puix tot s'en va i no torna lo que enyoro,

i de presa, de presa, jo m'esfloro,

rusc on l' abell murmuriós s'és mort...

10. Analitzeu la mètrica i l'estrofisme d'aquest poema.

Doncs ¿què us heu fet, superbes abadies, A

Mercèvol, Serrabona i Sant Miquel, B

i tu, descrèpit Sant Martí, que omplies A

Aqueixes valls de salms i melodies A

La terra d'àngles i de sants lo cel? B

Doncs ¿què n'heu fet, oh valls!, de l'asceteri, C

escola de l'amor de jesucrist? D

On és, oh soledat!, lo teu salteri? C

On tos rengles de monjos, presbiteri, C

Que, com un cos sens ànima, estàs trist? D

– L'esquema de la rima A-B-A-A-B C-D-C-C-D

- Tipus d'art Art major

- Numero de sil·labes Tots els versos son de 10 sil·labes

- Tambè hi ha Interrogacions Retòriques

Qualsevol altre comentari dels deu proposats.

Comentari 10 (<< La Formiga>>)

1. Relacioneu el títol amb el contingut del poema. És adequat? Per què?

No, no perquè Verdager parla de la seva vida. Verdager es compara amb una formiga.

2. Observeu el punt de vista de <<jo>> poètic del poema. El qualificaríeu d'autobiogràfic? Per què?

Si, parla de les seves experiències encara que les tracti amb una alegoria a les formigues.

3. Assenyaleu les figures retòriques més significatives que hi trobeu

•

4. Comenteu-ne els trets lingüístics: el temps verbals, els diminutius, l'adjectivació, etc..

El temps verbal d'aquest poema sempre el mateix, és el present.

5. Feu dues llistes una que contingui allò que el poeta valora positiu i una altra que contingui allò que considera negatiu.

Positiu : Desde el vers Una hermosa plana(1) fins l'antic Principat(24).

Negatiu : Desde e vers Dintre horts que floriren (25) fins lo teu pagesiu (58).

6. En alguns versos hi endevineu l'oposició romàntica camp-ciutat? Citeu-los-

Troblem l'oposició romàntica en el vers 12, i tot l'escrit abans d'aquest vers.

7. Identifiqueu-hi els tòpics literaris.

8. Qualificaríeu d'al·legoria el poema? Per què?

Si, Verdager compara el seu temps viscut amb el que ha pogut passar en la vida d'una formiga. Justifica tot allò que no li anat bé perquè la seva vida es la com la d'una formiga.

9. Comenteu el contingut de l'epifonema que es detecta al final del text.

Verdager lamenta haver-se anat de la seva terra i fa una crítica dels ambients culturals de la ciutat. Verdager troba a faltar el camp, tot allò que és senzill, etc...

10. Analitzeu la mètrica i la versificació del poema.

– Els seus versos són decasil·labs.

– La seva rima és asonant.

– Art menor.

– Aquest poema té un ritma lent.

11. Estructureu-lo en parts i trieu-ne el fil argumental.

– La primera part del poema es des de el començament del poema fins al vers 24.

– La segona part del poema es des de el vers 25 fins al vers 56.

– **La tercera part del poema es des de el vers 57 fins al 64.**